Enderrock | Ernest Codina | Actualitzat el 01/04/2022 a les 09:30

Suu: «He fet cançons que es poguessin cantar en un karaoke i petar-ho»

Ernest Codina conversa amb la cantant barcelonina sobre el seu tercer treball, 'Karaoke'

Suu | Michal Novak

Hem quedat amb la barcelonina Susanna Ventura ?**Suu**' per parlar de música. És un dia molt especial perquè just ahir va acabar d'enllestir les mescles i els màsters del tercer disc, *Karaoke* (Halley Records, 2022), i se sent alliberada. Ara ja no hi ha res que depengui d'ella. Ens hem citat a un bar de la Diagonal de Barcelona, a prop de la plaça Francesc Macià, i li fem la primera entrevista de *promo*. Tot i que ha vingut amb taxi, perquè no té carnet de conduir, ha arribat 10 minuts tard. Li perdono perquè m'explica que no és res personal, que això de la impuntualitat li ve de família i, mentre sona de fons "I Will Always Love You" de l'eterna **Whitney Houston**, ens demanem dos vermuts negres, unes patates xips i unes olives amb pinyol. Són les 13.15 h i amb aquest ambient favorable i intens, res no pot sortir malament. Pel que fa al vestuari, estem a les antípodes; ella vesteix com una rapera i jo com un comercial immobiliari, però a tots dos ens agrada la festa, la música i conversar. Estem en línia i m'avisa: "La millor manera d'entendre un disc és escoltar-lo", i jo he fet la feina. Som davant un àlbum de pop-rock que **Suu** descriu com una obra de ?desamor i amistat per ballar mentre plores'.

El nou repertori són cançons que havies escrit des de fa temps?
No em poso mai a compondre per a un disc, vaig fent cançons tota l'estona. Quan soc als bolos, agafo la guitarra i vaig component a la vida. I quan he de gravar un disc faig una tria de les millors cançons. Quasi mai m'he posat a escriure una cançó específica... potser sí que n'hi ha una, la que dona nom al disc, però la resta són cançons que ja tenia.

Després de tres àlbums, des del 2018 que vas treure *Natural*, han passat quatre anys. Després de ser artista revelació, sents que has trobat una sonoritat pròpia?
No deixo mai de buscar noves sonoritats perquè soc jove i els meus estils preferents canvien constantment. Soc molt eclèctica. Amb el primer disc el grup preferit era **Txarango** i ara potser són **The Strokes**, que actuaran al Primavera Sound i estic molt contenta. No crec que mai trobi el meu so, perquè sempre estaré buscant el que sigui més afí a mi a cada moment. I tampoc no em sento consolidada per res del món. De fet, quan algú se sent reconegut deu deixar d'esforçar-se... No ho sé perquè no ho he estat mai, però m'agrada sentir que en qualsevol moment tot pot trontollar i anar-se'n a la merda. El món de la música és així, i mola perquè t'obliga a estar en tensió i suposo que treballes millor.

Quan dius que no et sents consolidada, és humilitat o inconformisme, perquè cal seguir treballant i assolir l'excel·lència?
Bé, és que només fa quatre anys que treballo en aquest món, i hi ha molta penya boníssima. Per tant, no puc sentir que faci el que faci m'anirà bé, perquè seria mentida. Hi ha grups com **Oques Grasses**, que ara mateix són els que més ho estan petant, i aquesta penya sí que pot dir que està consolidada. Quan jo faci un Palau Sant Jordi també podré dir que estic consolidada [RIU], però abans no.

És un objectiu, actuar a grans espais?
Clar, m'encantaria, com qualsevol artista. Tot i que amb els bolos més petits és on més còmoda em sento, perquè veus la gent i les seves reaccions. Tot és més íntim. Però, de sobte, actuo al Canet Rock i flipo. Omplir un estadi ha de molar moltíssim.

UN DISC DE KARAOKE

Parlem de 'Karaoke'. Per al disc has canviat el procés de producció i els teus referents. Quina és la diferència més gran respecte als teus discos anteriors?
El meu debut ja no el comptaria, però *Ventura* (Halley Records, 2020), que tothom encara té a les orelles, és un disc més indie-pop, amb ukelele... Al tercer àlbum he abandonat una mica els ukeleles, tot i que encara n'hi ha, i he donat més espai a les guitarres elèctriques i les bateries. Hem buscat un so pop-rock, que és el que sempre he sentit a casa, de grups com **La Oreja de Van Gogh** o **El Canto del Loco**. No tan antic, perquè tot això comença a quedar enrere, però sí aferradíssima al pop-rock de lletres íntimes i tornades cantades a mort. És un disc molt més ballable, molt de karaoke realment. El meu objectiu era que les cançons es poguessin cantar en un karaoke i petar-ho. També hi ha alguna cançó més íntima, més de plorar, però la resta no.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Jvfi5xvbocI

Aquesta tendència és una decisió teva o és un consell de la teva discogràfica?
No, per res! A més, no pertanyo a cap multinacional, estic a una discogràfica catalana superguai que em dona llibertat absoluta. Faig el que em dona la gana, i m'agrada. A més, m'ho compren tot, que és el més guai. Com que no soc un grup de música, sinó una solista, de vegades tinc molta responsabilitat per prendre les decisions. No ho consulto a gaire penya, soc jo que veig que m'agrada escoltar **Strokes** i bandes més rockeres, i llavors em plantejo fer un disc més rocker. Tampoc vull espantar ningú, perquè no és superrocker, però sí comparat amb l'anterior. Potser el proper disc sonarà més clàssic i hi haurà més cordes... No ho sé ni tampoc vull saber-ho, em mola anar fent el que em convé a cada moment i escriure cançons que després m'agradi escoltar.

Quan parles dels ukeleles, t'hem d'imaginar a casa teva parint les cançons i tocant aquest instrument...?
Algunes de les meves cançons han sorgit amb l'ukelele i altres amb la guitarra, perquè això sí,

aquesta segueix sent l'essència de tot plegat. És la meva manera de compondre, no tinc més nocions de música.

En aquest disc hi ha quatre productors. Per una banda, Santos & Fluren, i per l'altra Gerard Giner i Tato Latorre. Quin paper ha tingut cadascú en el resultat final?
El gros del disc l'han fet Santos & Fluren, els productors de l'indie estatal (**Sidonie**, **Love of Lesbian**...). Era molt divertit perquè jo arribava amb la guitarra i em preguntaven 'què fem amb aquest tema? Cap a on el portem?' I així es va anar construint. Després amb Giner i Latorre, responsables del pop *mainstream* a Los 40, hem fet el mateix. Ens ho hem passat molt bé, perquè tots teníem idees diferents però m'han donat una vibració molt xula, i al final això és el més important.

Suu Foto: Michal Novak

Sembla imprescindible teixir una bona química amb els productors. Aneu a sopar, us truqueu sovint...?
Amb cadascú és diferent. La veritat és que amb Santos & Fluren, amb qui he conviscut més, va ser molt diferent la primera setmana de gravació de l'última. Al final hi va haver la confiança per llençar el que no ens agradava gens, o seguir amb el que ens flipava. No tinc un productor fix i això m'agrada molt, perquè no m'he casat amb ningú i mola anar buscant gent que em fa vibrar i que pot sumar al projecte. I també és molt guai perquè puc anar construint la relació amb cadascú.

Has acabat bé amb tots els productors?
Sí, sempre! Amb **Carlos Sadness** hem acabat molt bé! I amb Carlos Avatar, que va treballar en l'anterior disc, hi ha molt bon rotllo i tinc pendent fer-hi més cançons. Volia que en sortís alguna en

aquest nou disc i no hi ha hagut temps, però en farem més, segur.

I pel que fa a les lletres, de què parlen?
La lletra és el primer que escric. De vegades vaig pel carrer amb el mòbil i gravo una lletra abans de tenir els acords de la cançó. Llavors quan arribo a casa construeixo una harmonia. Totes les lletres són meves, excepte la versió norantera increïble "Enamorado de la moda juvenil" de **Radio Futura**.

Escoltaves Radio Futura a casa, o d'on ha sorgit aquesta influència?
A casa no, jo escoltava **Melendi** i **La Oreja de Van Gogh**. Aquests referents els descobreixo a Spotify investigant moltíssim. I també sorgeixen de l'interès per saber el que sonava abans. És a dir, vivim en un cicle en què les coses es repeteixen i tot torna. El so dels noranta és fruit de la inquietud pel que hi havia abans i el que vindria després. El disc és dosmiler i noranter a mort.

Et direm el títol i l'anàlisi d'una cançó, i ens dius si l'encertem. És un joc: "Boom" és un amor impossible, el *boom* que nota el protagonista però que no pot fer realitat. "Boom" és un amor no correspost?
Sí, és la història d'un amor no correspost. De fet, la majoria dels temes del disc són amors impossibles. "Boom" va ser la darrera cançó que va entrar. La vaig cantar i vam decidir que hi aniríem a mort com a senzill. És la que va agradar més als productors i és de les més canyeres del disc, amb les bateries a sac i amb molt de soroll.

suu Foto: Michal Novak

Quina és la història de "Boom"?
És una cançó que parla de mi desitjant moltíssim estar amb algú, perquè tot aniria molt guai si realment ens donéssim l'oportunitat de coneixe'ns i d'obrir-nos. I, mentrestant, l'altra persona

posant rapidíssim el fre de mà i dient 'tranqui', fins on hem arribat està guai però més enllà no anirem.

I com vas gestionar aquest desamor?
Fent una cançó! [Riu] La veritat és que fer una cançó em serveix de teràpia, perquè ho deixo anar tot. Potser és una manera de buidar-me per dins i oblidar-me del tema, menys quan l'he de cantar mil cops als concerts, que llavors sempre ho vaig recordant [Riu]. Però és xulo, és la meva manera de treballar, és la que he triat; podria haver decidit parlar dels coloms, però no.

AMORS I CORS TRINXATS

La cançó "Creo (que tk)" diu 'y no quiero que me quieras mal'... Ja hi som!
És la cançó més explícita i la més fàcil d'entendre. Una cançó clàssica de pop-rock, popera i *saltarina*. En altres lletres potser soc més ambigua i metafòrica, però aquesta diu clarament que estic obrint el cor, i el que veig és que la manera d'estimar-me de l'altra persona és una *basura*. No ens fa bé ni a ella ni a mi. És el moment de revisar-ho o s'acaba aquí, i els dos fem la gestió de plorar moltíssim i intentar no fer-nos més mal. S'ha d'anar amb molt de compte de no fer mal, i també estar alerta perquè no te'n facin.

"De ti para mi" és una balada sobre un amor no correspost de nou...?
És una cançó que m'hauria agradat que m'escrivissin, i per això dic de tu per a mi... És un intent de ficar-me en els ulls d'una altra persona. No totes les cançons parlen d'una mateixa persona, són històries que parlen de molts amors diferents. En el pla musical em recorda les balades dels anys setanta, a l'època de *Grease*, amb una banda de ball a l'institut... Al principi sona una campaneta que et fica en la cançó, i això la diferencia de les altres més canyeres, per captar l'atenció de l'oient a veure què diu... Crec que és la meva preferida del disc.

T'has hagut de reconstruir molt el cor?
Sí, me l'han trinxat molts cops, però també és perquè ho he permès. Si t'obres a tothom, ets molt més vulnerable i és fàcil que et rebentin la vida. La cara positiva és que puc fer més cançons perquè tinc més contingut [Riu].

Al final és un mètode per compondre, que et trenquin el cor?
Tal qual. La millor manera de fer una cançó és estar malament. Quan estic millor no puc compondre, m'en vaig amb els col·legues a fer una birra.

Suu Foto: Michal Novak

"Karaoke" és una oda a un 'karaoke', i és clarissim que triaries cançons dels noranta i els dos mil... Quina seria la llista?
"La chica ye-yé" (**Olé Olé**), "A quien le importa" (**Alaska y Dinarama**), "Atrévetete-te-te" (**Calle 13**), "Torero" (**Chayanne**)... El *leitmotiv* de la cançó seria "Dos hombres y un destino", d'**Àlex Bustamante**: ?*Por el amor de esta mujeeeer*'... És la que canto sempre si vaig a un *karaoke*. També perquè pots fer un duet amb un col·lega... La lletra parla d'una cita: ?Hola, et convido a un *karaoke*, anem a passar-nos-ho bé'. Jo vull cantar i ell no, li demano que ho provi i de cop es posa a cantar, amb alegria i il·lusió!

Hi ha dues cançons en català, "Pur" i "Tu a Menorca i jo a l'Escala", en canvi a l'anterior només n'hi havia una, "Tant de bo".
La quota de català em surt perquè a casa som bilingües, amb el meu pare sempre he parlat en castellà i amb la mare en català. A mi em surt parlar i cantar en les dues llengües, però m'és més fàcil compondre en castellà. Les meves relacions interpersonals són en català, i així penso que si tradueixo la lletra al castellà, la persona a la qual dedico la història no sabrà que va per ell o per ella. En canvi, les cançons en català són les que escric a la meva parella i als meus col·legues, que són els que m'entenen i vull que m'entenguin. N'hi ha una que és per a la meva parella i l'altra per als meus col·legues.

"Pur" és un cant a la vida?
Sí, és exactament això. Va pels col·legues, per **Stay Homas** i la fotògrafa Marta Mas. Fa uns anys érem molt col·legues, però vaig patir un amor supertòxic i em vaig apartar d'ells, bàsicament. De sobte ho vaig deixar amb ell i ens van tancar per la pandèmia. Durant el confinament ja no vaig poder connectar amb els amics, en primer lloc perquè es van fer famosos i ho estaven rebentant, i segon perquè ja no érem col·legues, feia un any i escaig que no parlàvem, i jo estava molt malament. Una nit de tristesa màxima, vaig escriure la cançó i els la vaig enviar per Whatsapp com dient ?tios, he fet aquesta cançó, us demano perdó', i ja està. Per mi és la cançó més sincera del disc, i

ells em van dir que era una mala persona perquè els havia fet plorar. És una manera de dir 'ho sento, no podem tornar enrere però podem construir una altra cosa'. És una cançó molt emotiva.

Estàs orgullosa de l'èxit de Stay Homas?
N'estic superorgullosa, tal com canto: ?Sé que em brilla la mirada quan escolto els vostres *hits*'. És molt fort que la penya amb qui sortia de festa i vomitava al lavabo ara ho estigui petant. I la Marta també, no la vull excloure perquè és una crack. La cançó parla de superar entrebancs i de saber demanar perdó, que és molt important.

"Tu a Menorca, jo a l'Escala" és un amor bonic i místic d'estiu i a distància?
Aquesta cançó la vaig escriure per a la meva nòvia. Ens acabàvem de conèixer, va ser una cita increïble i ella va marxar una setmana a Eivissa, tot i que la lletra diu Menorca perquè quedava més maco. Jo era a l'Escala i pensava que volia estar amb aquesta tia. Tenia un bolo aquella nit, i a les proves de so amb la guitarra em va sortir la tornada. La lletra diu que hi estic pensant moltíssim però, sisplau, que quan torni, em faci cas, perquè ja m'han fet molt de mal. És la cançó més romàntica, de sucre. És un amor recíproc amb la Mire, des del primer moment.